

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **M. Ż.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
w dniu 18 czerwca 2019 r.,
na posiedzeniu
zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału VI Karnego
Odwoławczego Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 lutego 2019 r., VI Ka [...],
o odmowie przyjęcia kasacji
postanowił:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału VI Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 lutego 2019 r., VI Ka [...], odmówiono przyjęcia kasacji skazanego od wyroku tegoż Sądu z dnia 19 czerwca 2018 r. Zarządzenie uzasadniono tym, że skazany wezwany do spełnienia wymogu przymusu adwokacko-radcowskiego we własnym zakresie, braku formalnego w terminie nie usunął.

Na zarządzenie powyższe skazany wniósł zażalenie, w którym podniósł, że:

- 1) pozbawiono go prawa do sądu wskutek odmowy wyznaczenia obrońcy z urzędu,
- 2) odmowa przyjęcia kasacji nastąpiła mimo nierozpoznania ponownego złożonego przezeń wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu,
- 3) wprowadzono go w błąd nie pouczając, że przymus adwokacko - radcowski winien być zapewniony przez obrońcę z wyboru.

W konkluzji zażalenie skazany wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z niekwestionowanym sposobem interpretacji przepisu art. 526 § 2 k.p.k. ustanawia on tzw. przymus adwokacko-radcowski, tj. obowiązek sporządzenia i podpisania kasacji przez podmiot fachowy (prokuratora, adwokata lub radcę prawnego).

Należy stwierdzić, że w ocenie Sądu Najwyższego zarządzenie Przewodniczącego Wydziału VI Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 września 2018 r. o odmowie wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu do sporządzenia i wniesienia kasacji (k. 380), nie jest wadliwe. Zgodzić należy się z argumentacją zawartą w tym zarządzeniu, że wykazanie przez wnioskującego straty z prowadzonej działalności gospodarczej nie jest jeszcze równoznaczne z wykazaniem ubóstwa rozumianego jako niemożność pokrycia kosztów obrony z wyboru bez uszczerbku na niezbędnym utrzymaniu dla siebie i rodziny (art. 78 § 1 k.p.k.). Trzeba też przypomnieć skazanemu, że ciężar wykazania okoliczności z art. 78 § 1 k.p.k. leży na wnioskującym, a zatem nie należało oczekiwać, że w razie uznania wskazanych we wniosku okoliczności za niedostatecznie uzasadniające przyznanie pomocy prawnej z urzędu, Sąd Okręgowy wzywał będzie skazanego do dostarczenia dalszych, bardziej przekonujących okoliczności faktycznych.

Dalej stwierdzić należy, że po odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu skazanemu i wezwaniu do uzupełnienia wymogu przymusu adwokacko-radcowskiego we własnym zakresie, skazanemu nie przysługiwało prawo do ponownego wniesienia o wyznaczenie obrońcy z urzędu, tym bardziej, że ponowny wniosek oparty jest na tych samych okolicznościach faktycznych, co wniosek wcześniej nieuwzględniony. Nie jest więc naruszeniem prawa wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji bez uprzedniego nierozpoznania ponownego wniosku o obrońcę z urzędu.

W końcu skazanemu warto zwrócić uwagę, że w piśmie z 3 października 2018 r. (k. 384) doręczonym skazanemu, a zawierającym wezwanie do spełnienia

wymogu przymusu adwokacko-radcowskiego we własnym zakresie, skazanego poprawnie pouczone o tym, że winno to nastąpić przez wniesienie kasacji przez adwokata lub radcę prawnego ustanowionego obrońcą z wyboru. Jeśli więc w odpowiedzi na to wezwanie skazany złożył ponowny wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu, nie było to z pewnością wynikiem wprowadzenia go w błąd przez organ procesowy.

W świetle powyższych okoliczności stwierdzić należy, że wobec bezskutecznego upływu terminu do uzupełnienia braku formalnego przymusu adwokacko-radcowskiego zarządzenie z 7 lutego 2019 r. było zasadne.

Wobec powyższego orzeczono jak na wstępie.